

Η στάση του Γερμανικού Κ. Κ. (DKP) έναντι του Πολέμου στην Ουκρανία. Patrik Köbele



Ομιλία του Πάτρικ Κοέμπελε, Προέδρου του Γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος (DKP) στη συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής που πραγματοποιήθηκε στην πόλη Έσσην στις 9 και 10 Απριλίου 2022

Η ειρήνη είναι εφικτή μόνο με τη Ρωσία και την Κίνα

Ωστε η ανθρωπότητα απειλείται με πολέμους. Οι προηγούμενοι δείχνουν μπροστά στους σημερινούς μάταιες απόπειρες. Θα έρθουν πόλεμοι χωρίς αμφιβολία, αν δεν σπάσουν τα χέρια εκείνων που τους προετοιμάζουν ανοιχτά.

Αυτή τη στιγμή διεξάγονται πάνω από είκοσι τέσσερις πόλεμοι και πολεμικές συγκρούσεις ανά τον κόσμο. Πιθανότατα εκείνος με τα περισσότερα θύματα είναι ο πόλεμος στην Υεμένη, στον οποίον δίνεται ελάχιστη προσοχή. Αυτός ο πόλεμος μετράει ήδη 380.000 νεκρούς από το 2015.

Την προσοχή προσελκύει ιδιαίτερα ένας πόλεμος στην Ευρώπη. Ο πόλεμος στην Ουκρανία βρίσκεται στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος, επειδή υπάρχει τεράστιος κίνδυνος να εξαπλωθεί σαν πυρκαγιά. Η εμπλοκή της Ρωσίας σημαίνει εμπλοκή μιας πυρηνικής δύναμης. Η μεγαλύτερη και πιο επιθετική στρατιωτική συμμαχία, το NATO, στο οποίο ανήκει και η χώρα μας, συμμετέχει έμμεσα. Τα αίτια που πυροδότησαν αυτόν τον πόλεμο είναι οι προσπάθειες να συμπεριληφθεί η Ουκρανία στο NATO και η συνεχιζόμενη διαδικασία εξοπλισμού της Ουκρανίας από το NATO.

Είναι λοιπόν απολύτως κατανοητό ότι οι άνθρωποι στη χώρα μας τον παρακολουθούν με ιδιαίτερη προσοχή, κι ότι τους προκαλεί φόβο. Γι' αυτό και πρέπει να τερματιστεί ο πόλεμος, γι' αυτό χρειαζόμαστε μια συμφωνία ειρήνης που να λαμβάνει υπόψη τα δίκαια συμφέροντα ασφαλείας της Ρωσίας, της Ουκρανίας και των δύο Λαϊκών Δημοκρατιών, γι' αυτό και είναι απαραίτητη η ανάσχεση της επέκτασης του NATO προς τα ανατολικά.

Όπως οι περισσότεροι άνθρωποι και οι περισσότερες πολιτικές δυνάμεις, έτσι κι εμείς δεν περιμέναμε ότι η Ρωσία θα επιτεθεί στην Ουκρανία. Ναι, ελπίζαμε με βεβαιότητα ότι η αναγνώριση των δύο Λαϊκών Δημοκρατιών θα μπορούσε ενδεχομένως να συμβάλει στον τερματισμό του οκταετούς πολέμου. Ήταν σαφές ότι η αναγνώριση των Λαϊκών Δημοκρατιών θα συνεπαγόταν στρατιωτική βοήθεια. Παρόλα αυτά, υποθέταμε ότι η συγκέντρωση μεγάλων στρατιωτικών σχηματισμών ήταν μόνο ένας ελιγμός ή μια στρατιωτική απειλή κατά της εντατικοποίησης του πολέμου που διεξήγαγε η Ουκρανία εναντίον των Λαϊκών Δημοκρατιών.

Κάναμε λάθος – στις 24 Φεβρουαρίου άρχισε ο πόλεμος μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας.

Στην εισαγωγική πρόταση του τελευταίου συνεδρίου του κόμματός μας διατυπώσαμε την εξής άποψη: “Στο γερμανικό μονοπωλιακό κεφάλαιο κυριαρχούν σήμερα οι δυνάμεις που βλέπουν τα δικά τους ταξικά συμφέροντα να εξυπηρετούνται καλύτερα στο πλευρό των ΗΠΑ και που τοποθετούνται μετωπικά κατά της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Αυτές οι πιο αντιδραστικές και επιθετικές δυνάμεις μέσα στη μονοπωλιακή αστική τάξη και η εκάστοτε ομοσπονδιακή κυβέρνησή τους, αναπτύσσοντας στρατεύματα του NATO στα ρωσικά σύνορα, υποστηρίζοντας την παγκόσμια στρατηγική των ΗΠΑ, αυξάνουν τον κίνδυνο πολέμου και θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια των λαών στην Ευρώπη και παγκοσμίως”.

Ίσως κι εμείς οι ίδιοι να μην πήραμε στα σοβαρά αυτήν την κατάσταση. Το αργότερο από τη Διάσκεψη Ασφαλείας του Μονάχου το 2007 και μετά, ήταν σαφές ότι η Ρωσική Ομοσπονδία δεν θα αποδεχόταν την συνεχώς προωθούμενη προς ανατολάς επέκταση του NATO. Οποσδήποτε, οι διασκέψεις του Μονάχου διαδραματίζουν σημαντικό, αν και άδοξο, ρόλο. Στην φετινή διάσκεψη, το απροκάλυπτο μήνυμα που διατύπωσε ο Ουκρανός πρόεδρος Ζελένσκι, με το οποίο ανακοίνωσε ότι καταγγέλλει το Μνημόνιο της Βουδαπέστης, ήταν εύγλωττο. Θα έπρεπε να είχε ερμηνευτεί στη Μόσχα ως εξαγγελία για ενδεχόμενη προσφυγή σε πυρηνικά όπλα.

Κατόπιν όλων αυτών, δεν πρέπει να παραβλέψουμε ότι ο πόλεμος αυτός εντάσσεται στη διαδικασία διαμόρφωσης μιας νέας παγκόσμιας τάξης πραγμάτων, η οποία είναι περίπλοκη, αντιφατική, επικίνδυνη και ταυτόχρονα αντικειμενική. Χάνεται η ελπίδα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού που προσδοκούσε να ασκεί για μια χρονική περίοδο μονομερώς την ηγεμονία του. Η εποχή μας σηματοδοτείται από μια αντιφατική διαδικασία ανάδειξης μεγάλων παγκόσμιων δυνάμεων, όπως η Ρωσική Ομοσπονδία, η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας και η ΕΕ υπό γερμανική ηγεσία. Χαρακτηρίζεται από τον κοινό αγώνα του ιμπεριαλισμού, του NATO και της ΕΕ ενάντια στην ανταγωνίστρια Ρωσία και την συστημική αντίπαλο Κίνα.

“Το πρώτο θύμα του πολέμου είναι η αλήθεια”. Το έχουμε βιώσει αυτό πολλές φορές. Υπενθυμίζω το σχέδιο Rotkova (σχέδιο «πέταλο αλόγου») που επικαλέστηκε ο Σάρπινγκι για να δικαιολογήσει τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία. Υπενθυμίζω τα βρέφη που υποτίθεται ότι ξεριζώθηκαν από τις θερμοκοιτίδες – μια σκηνοθεσία για να δικαιολογηθεί η εισβολή στο Ιράκ. Υπενθυμίζω τα όπλα μαζικής καταστροφής του Σαντάμ Χουσεΐν, τα οποία δεν υπήρχαν. Ας θυμηθούμε τον αεροπορικό και θαλάσσιο αποκλεισμό και τον πόλεμο στη Λιβύη, όλα υποτίθεται

για την προστασία των αμάχων, καθώς και τη δολοφονία του Καντάφι κάτω από ανεξήγητες συνθήκες. Ξέρουμε λοιπόν πολύ καλά ότι το NATO, οι ιμπεριαλιστές ηγέτες στις ΗΠΑ, την ΕΕ, τη Γερμανία, τη Γαλλία και τη Μεγάλη Βρετανία λένε ψέματα.

Άλλωστε, δεν μπορούμε να διακρίνουμε σε αυτόν τον πόλεμο τι είναι αλήθεια, τι είναι ψέματα, τι είναι ψυχολογικός πόλεμος και από ποια πλευρά διεξάγεται. Δεν ξέρουμε αν είναι αλήθεια όταν ο ρωσικός στρατός δημοσιεύει σχέδια του ουκρανικού στρατού, τα οποία φέρονται να προέβλεπαν ότι σχεδιαζόταν μια μεγάλης κλίμακας επίθεση εναντίον των Λαϊκών Δημοκρατιών τον Μάρτιο. Ωστόσο, είναι αδιαμφισβήτητο ότι η Ουκρανία είχε εντείνει μαζικά τις επιθέσεις της στις Λαϊκές Δημοκρατίες τις ημέρες πριν από τη ρωσική επίθεση.

Επιβεβαιώθηκε η ύπαρξη στην Ουκρανία εγκαταστάσεων μεγάλου αριθμού ερευνητικών εργαστηρίων που επεξεργάζονταν υλικό βιολογικού πολέμου. Τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία έχουν προφανώς πείσει τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας αλλά και μεγάλα τμήματα της αμερικανικής κοινής γνώμης. Στις ΗΠΑ, δεν αρνούνται πλέον την ύπαρξη των εργαστηρίων, αλλά στην καλύτερη περίπτωση μεθοδεύουν την ελαχιστοποίηση ή την άρνηση της εμπλοκής των ΗΠΑ σε αυτή την ιστορία.

Οι καταγγελίες της ουκρανικής πλευράς για στοχευμένες ρωσικές επιθέσεις σε μη στρατιωτικούς στόχους δεν είναι επαληθεύσιμες. Η ρωσική πλευρά ισχυρίζεται κατά κανόνα ότι μη στρατιωτικά αντικείμενα χρησιμοποιούνται για να καμουφλαριστούν στρατιωτικές εγκαταστάσεις. Οι αναφορές για στρατιωτικές επιτυχίες ή αποτυχίες της μιας ή της άλλης πλευράς είναι επίσης μη επαληθεύσιμες.

Αυτό που είναι επαληθεύσιμο είναι η επιρροή των ακροδεξιών και φασιστικών δυνάμεων στην Ουκρανία, ιδίως στις ένοπλες δυνάμεις της. Η Renate Koppe έριξε φως σε αυτό το θέμα με άρθρο της στην εφημερίδα *Unsere Zeit* (UZ). Το τάγμα Αζόφ ανέλαβε εν προκειμένω σημαντικό ρόλο. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι η κομβική επιρροή των φασιστών του Αζόφ αποτέλεσε την αιτία της ανθρωπιστικής καταστροφής στη Μαριούπολη. Επιβεβαιώνονται από ανεξάρτητες πηγές περιπτώσεις λιντσαρίσματος προσώπων, τα οποία φέρονταν ως “φιλορώσοι”. Οι περιπτώσεις αυτές επιβεβαιώθηκαν και εγκρίθηκαν από την ουκρανική κυβέρνηση. Επιβεβαιώθηκε επίσης η ανεξέλεγκτη διανομή όπλων σε πολίτες και η απελευθέρωση κρατουμένων με “πολεμική εμπειρία” από την ουκρανική κυβέρνηση. Τα γεγονότα του μακελειού στη Μπούτσα δεν μπορούν να επαληθευτούν επί του παρόντος – ούτε οι καταγγελίες της ουκρανικής πλευράς ούτε οι ισχυρισμοί του ρωσικού στρατού ότι είχε ήδη αποσυρθεί από τη Μπούτσα στις 30 Μαρτίου, δηλαδή τέσσερις ημέρες πριν από τη δημοσίευση των φωτογραφιών. Είναι σημαντικό να παραμείνουμε επικριτικοί απέναντι στις πολύ γρήγορες κατηγορίες κατά της Ρωσίας από τους δυτικούς πολιτικούς και τα δυτικά μέσα ενημέρωσης. Ερωτήματα παραμένουν αναπάντητα. Δεν υπάρχουν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι τα ρωσικά στρατεύματα αποσύρθηκαν βιαστικά ή σε φυγή. Γιατί, λοιπόν, θα έπρεπε να έχουν αφήσει πίσω τους πτώματα και, κατά συνέπεια, αποδείξεις εγκλημάτων πολέμου; Γιατί η Βρετανία μπλόκαρε τη συνεδρίαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για το θέμα αυτό;

Ερωτήματα προκύπτουν και στη νέα υπόθεση, την πυραυλική επίθεση στο Κραματόρσκ, καθώς ο πύραυλος φαίνεται να είναι πύραυλος *Totschka U*, ο οποίος, σύμφωνα με τις μέχρι τώρα πληροφορίες, είναι ένα από τα όπλα που χρησιμοποιεί ο ουκρανικός στρατός, όχι όμως ο ρωσικός.

Οι καταγγελίες κατά της Ρωσίας για σφαγές συσσωρεύονται. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να είναι ορθές. Γνωρίζουμε αυτήν την τακτική και από το

παρελθόν- χρησίμευσε ως πρόσχημα για κλιμάκωση από το NATO καθώς και τα κράτη μέλη του στη Γιουγκοσλαβία, τη Συρία και τη Λιβύη.

Η υποψία ότι με αυτόν τον τρόπο επιχειρείται κλιμάκωση επιβεβαιώνεται δυστυχώς και από την κλιμάκωση στο διπλωματικό επίπεδο. Η μαζική απέλαση του προσωπικού των ρωσικών πρεσβειών από τις χώρες του NATO, για την οποία πρωτοστάτησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Πράσινη υπουργός Εξωτερικών Μπάερμπακ, δεν συμβάλλει στη διατήρηση των διπλωματικών διαύλων.

Στο φόρουμ για την Ειρήνη που πραγματοποιήθηκε στην πόλη Κάσελ στις αρχές Μαρτίου 2022, ο γνωστός ερευνητής για θέματα ειρήνης καθηγητής δρ Werner Ruf υπενθύμισε ότι ο Egon Bahr, λίγο πριν τον θάνατό του είχε δώσει στους μαθητές του την ακόλουθη συμβουλή: “Η διεθνής πολιτική δεν αφορά ποτέ τη δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Πρόκειται για τα συμφέροντα των κρατών. Να το θυμάστε αυτό, ό,τι κι αν σας λένε στο μάθημα της ιστορίας”. Θα πρέπει επίσης να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας την ακόλουθη προειδοποίησή του: “Εννώνω (...) ότι σε αυτούς τους υστερικούς καιρούς πρέπει να προσπαθούμε να χρησιμοποιούμε τη λογική μας και να επανακάμπτουμε στην πραγματικότητα. Γιατί ό,τι προκαλείται από άγχος, από πανικό, ότι γεννιέται από τη συμπάθεια δεν μας βοηθάει. Πρέπει να σκεφτόμαστε και αναλόγως να ενεργούμε”.

Αυτό είναι δύσκολο σε μια εποχή, όπου οι ανησυχητικές εικόνες και ειδήσεις από τον πόλεμο συμπληρώνονται σκόπιμα και συστηματικά και υφίστανται επεξεργασία σύμφωνα με όλους τους κανόνες του ψυχολογικού επηρεασμού των μαζών. Το 2020, ασχοληθήκαμε μ’ αυτό στο εκπαιδευτικό μας θέμα “Αντιδραστική μεταμόρφωση του κράτους”. Πρόκειται για τη διαχείριση των φρονημάτων και της προσοχής, πρόκειται για τη διαχείριση της οργής.

Οι βασικές πεποιθήσεις και οι τάσεις των απόψεων των ανθρώπων συνδυάζονται επιδέξια, γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης με την κυριολεκτική έννοια του όρου και “διαστρεβλώνονται”. Οι κυβερνώντες δεν ενδιαφέρονται πλέον μόνο για τον έλεγχο της σκέψης των ανθρώπων. Προσπαθούν επίσης να καθορίσουν τα συναισθήματά τους. Οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν βαθιά ριζωμένο το αίσθημα της συμπόνιας, την προθυμία να βοηθήσουν και την ανάγκη να θέλουν να ανακουφίσουν από τον πόνο. Αυτό φάνηκε με τους πρόσφυγες από τη Συρία το 2015 και είναι προφανές τώρα με τους πρόσφυγες από την Ουκρανία.

Οι άνθρωποι θέλουν να προστατεύουν τους αδύναμους από τους συντριπτικά ισχυρούς, τους καλούς από τους κακούς. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης που σκηνοθετούν τον πόλεμο στην Ουκρανία το αντιλαμβάνονται: Ο “καλός”, ο συμπαθής Ζελένσκι εναντίον του πανίσχυρου και “κακού” “τσάρου” Πούτιν. Ο Δαβίδ εναντίον του Γολιάθ. Ο Δαβίδ είχε μόνο μια σφεντόνα για να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Σήμερα η σφεντόνα ονομάζεται πύραυλος Stinger.

Μόλις το 2020, η έκθεση της Διάσκεψης του Μονάχου για την Ασφάλεια διατύπωσε με παράπονο ότι: “Ο γερμανικός πληθυσμός παραμένει πιστός στις βασικές του πεποιθήσεις: (...) τάσσεται γενικά υπέρ των πολυμερών προσεγγίσεων και έχει αντιμιλιταριστικές απόψεις”.

Τώρα οι παραδόσεις όπλων σε περιοχές συγκρούσεων, που εδώ και καιρό απαγορεύονταν, είναι εξίσου εφικτές, όπως και η παροχή ενός έκτακτου ποσού 100 δισεκατομμυρίων για τον ομοσπονδιακό στρατό. Οι Πράσινοι και άλλες υπερατλαντικά προσανατολισμένες δυνάμεις πανηγυρίζουν για την απαγόρευση των εισαγωγών φυσικού αερίου, άνθρακα και πετρελαίου από τη Ρωσία ως αναγκαία θυσία για το κλίμα και την ειρήνη. Με αυτόν τον τρόπο, τα οικονομικά όπλα, γιατί τα εμπάρκο δεν είναι τίποτε άλλο παρά οικονομικά όπλα, είναι πλέον αποδεκτά από τις οργανώσεις “Fridays for Future” και “Campact” κ.λπ.

Εμείς, οι κομμουνιστές, συμεριζόμαστε την επείγουσα προειδοποίηση του Werner

Ruf που τονίζει ότι: “Αν η σημερινή προπαγάνδα καταφέρει να μετατρέψει τμήματα του κινήματος ειρήνης σε στηρίγματα των πολέμων, τότε αυτό θα είναι και το τέλος του κινήματος ειρήνης για ένα χρονικό διάστημα”.

Αγαπητές συντρόφισσες, αγαπητοί σύντροφοι,

Είχα μιλήσει αρκετές φορές για τη συγχρονισμένη προπαγάνδα που έκαναν τα ΜΜΕ κατά της Ρωσίας και της Κίνας – πριν από την τωρινή επίθεση της Ρωσίας. Αυτό που βιώνουμε από τη στιγμή της επίθεσης είναι πράγματι απίστευτο.

Υπάρχουν ελάχιστες φωνές λογικής και τα ΜΜΕ τις αποσιωπούν. Αυτό που είναι καινούργιο είναι η de facto απαγόρευση μέσω ενημέρωσης, όπως για παράδειγμα του RT Deutschland (Russia Today Γερμανίας). Βεβαίως, αυτό είναι ένα μέσο ενημέρωσης του ρωσικού κράτους. Ωστόσο, είναι εκπληκτικό το πόσο συχνά αναπαράγει δηλώσεις των πολιτικών από τη Δύση και το ΝΑΤΟ σε πρωτότυπη μορφή – τα μέσα ενημέρωσης στη χώρα μας θα μπορούσαν να πάρουν ένα παράδειγμα από την πρακτική αυτή.

Υπάρχουν ορισμένες τοποθετήσεις που ρίχνουν φως στο παρασκήνιο του πολέμου. Πρέπει να τις διαδώσουμε ώστε να είμαστε σε θέση να αντιμετωπίσουμε αυτήν την αντιρωσική υστερία. Μεταξύ άλλων περιλαμβάνονται:

- Το έγγραφο αναφοράς της Ομάδας Εργασίας της ΑΤΤΑΚ για την Παγκοσμιοποίηση και τον Πόλεμο, συντάκτης είναι ο Peter Wahl.
- Το άρθρο του John P. Neelsen “ Kampf um globale Hegemonie auf dem Rücken der Ukraine” (Πάλη για την παγκόσμια ηγεμονία στην πλάτη της Ουκρανίας), που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα “Junge Welt”.
- Η συνέντευξη του Jacques Baud, πρώην αξιωματικού του ελβετικού στρατού και των μυστικών υπηρεσιών και πρώην συνεργάτη του ΟΗΕ, στο ελβετικό περιοδικό “Zeitgeschehen”,
- Η διάλεξη του Lühr Henken, την οποία θέσαμε στη διάθεσή σας ως σύνδεσμο βίντεο κατά την προετοιμασία του συνεδρίου της Κεντρικής Επιτροπής.

Μπορείτε να βρείτε ενημερωτικά δημοσιεύματα στην εφημερίδα Unsere Zeit (UZ), στα “Marxistische Blätter, (Μαρξιστικά Δελτία) τα οποία είναι απολύτως απαραίτητα με τα κύρια άρθρα τους. Πολλά στοιχεία περιέχονται επίσης στην εφημερίδα “Junge Welt”.

Αγαπητές συντρόφισσες, αγαπητοί σύντροφοι

Στη συνέχεια, θα ασχοληθώ πρώτα με το ερώτημα του πώς μπορούν να χαρακτηριστούν η Ρωσική Ομοσπονδία και η Ουκρανία, και στη συνέχεια θα καταθέσω σκέψεις για τον χαρακτηρισμό του πολέμου μεταξύ της Ρωσίας, των δύο Λαϊκών Δημοκρατιών και της Ουκρανίας, με έμφαση στο παρασκήνιο και το ιστορικό του ΝΑΤΟ.

Συμφωνούμε ότι η Ρωσική Ομοσπονδία είναι μια καπιταλιστική χώρα. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να συμφωνήσουμε ότι η κυβέρνηση της Ρωσικής Ομοσπονδίας αντιπροσωπεύει τον νοητό συλλογικό καπιταλιστή της χώρας. Ταυτόχρονα, γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχει μια απλή σχέση εντολής μεταξύ της κυρίαρχης καπιταλιστικής τάξης και της κυβέρνησής της, αλλά ότι η κυβέρνηση έχει μια σχετική αυτονομία, η οποία απορρέει από το καθήκον της να φέρνει κοντά τα διαφορετικά συμφέροντα των επιμέρους τμημάτων του κεφαλαίου σε μια όσο το δυνατόν πιο ενιαία δράση της κυβέρνησης και του κράτους προς το συμφέρον του κυρίαρχου κεφαλαίου.

Γίνονται πολλές συζητήσεις μεταξύ μας για το αν η Ρωσική Ομοσπονδία βρίσκεται ήδη στο ιμπεριαλιστικό στάδιο της ανάπτυξης του καπιταλισμού.

Γνωρίζετε ότι ο Λένιν κατονομάζει πέντε χαρακτηριστικά για να χαρακτηρίσει τον ιμπεριαλισμό, τρία από τα οποία αναφέρονται στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας και δύο στην ανάπτυξη των διεθνών σχέσεων. Αν εφαρμόσουμε αυτά τα

τρία χαρακτηριστικά στη Ρωσία, τότε το πρώτο, “συγκέντρωση της παραγωγής και του κεφαλαίου και σχηματισμός μονοπωλίων, μερικά από τα οποία κυριαρχούν σε ολόκληρους κλάδους της βιομηχανίας”, υπάρχει σίγουρα στη Ρωσία. Πολλά συνηγορούν υπέρ του ότι το δεύτερο κριτήριο, “συγχώνευση των μονοπωλίων στη βιομηχανία και στον τραπεζικό τομέα ως χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο”, είναι επίσης δεδομένο. Και στις δύο περιπτώσεις, ωστόσο, θα πρέπει να έχουμε κατά νου ότι, ως ιστορική ιδιαιτερότητα σε μια μετάβαση στον καπιταλισμό μέσω μιας αντεπανάστασης, υπάρχει υψηλός βαθμός επιρροής και ιδιοκτησίας εκ μέρους του καπιταλιστικού κράτους. Στο σημείο αυτό υφίσταται διαφορά με τις ιδιαίτερα ανεπτυγμένες κρατικομονοπωλιακές κοινωνίες, όπως η Γερμανία, οι ΗΠΑ, η Γαλλία ή η Βρετανία. Μια άλλη διαφορά είναι το πώς εξελίχθηκαν τα ρωσικά μονοπώλια και οι ολιγάρχες αντλώντας από τη σοβιετική λαϊκή περιουσία. Αυτό μοιάζει περισσότερο με τις διαδικασίες της αρχικής συσσώρευσης παρά με τις διαδικασίες της ανάπτυξης των δυτικών μονοπωλίων στον αγώνα του ανταγωνισμού κατά τον σχηματισμό του ιμπεριαλισμού.

Το τρίτο χαρακτηριστικό, ότι “δίνεται προτεραιότητα στην εξαγωγή κεφαλαίου σε σχέση με την εξαγωγή αγαθών”, δεν φαίνεται να ισχύει στη Ρωσία. Οι εκροές κεφαλαίων από τη Ρωσία κατευθύνονται σε μεγάλο βαθμό σε φορολογικούς παραδείσους όπως η Κύπρος, η Ελβετία ή το Λουξεμβούργο. Αυτές δεν χρησιμεύουν για την άμεση εξαγορά άλλων κεφαλαίων, όπως εννοείται, κατά την άποψή μου, με την εξαγωγή κεφαλαίων που αναφέρει ο Λένιν. Ένα από τα τρία κριτήρια δεν ισχύει κατά τη γνώμη μου. Τείνω λοιπόν προς τη θέση ότι η Ρωσία είναι μια καπιταλιστική χώρα που δεν έχει φτάσει ακόμη στο ιμπεριαλιστικό στάδιο.

Όμως το ζήτημα αυτό δεν είναι καθοριστικό για την αξιολόγηση του σημερινού πολέμου. Γιατί όχι; Επειδή από το τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου γνωρίζουμε ότι τα ιμπεριαλιστικά κράτη μπορούν να κατατροπωθούν ή να καταπιεστούν από άλλα ιμπεριαλιστικά κράτη. Η ήττα στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο έφερε τον γερμανικό ιμπεριαλισμό σε μια παρόμοια κατάσταση, η οποία παρατάθηκε για περισσότερο από μια δεκαετία. Το KPD, το κομμουνιστικό κόμμα Γερμανίας, είχε δημοσιεύσει τότε ένα προγραμματικό έγγραφο με τίτλο “Για την εθνική και κοινωνική απελευθέρωση του γερμανικού λαού”.

Το KPD το δημοσίευσε για να μην αφήσει το ζήτημα της εθνικής απελευθέρωσης στους φασίστες- το δημοσίευσε επειδή η άρχουσα τάξη μετατόπιζε το βάρος της ήττας του παγκόσμιου πολέμου καθώς και τις συνέπειές της στους εργαζόμενους. Αυτός ο προσανατολισμός του KPD ήταν σωστός, αλλά στην περίπτωση μιας καταπιεστικής ιμπεριαλιστικής χώρας, η διατύπωση της “εθνικής απελευθέρωσης” δεν είναι σκόπιμη, επειδή γίνεται μέρος της στρατηγικής ενσωμάτωσης του ιμπεριαλισμού.

Μετά την αντεπανάσταση, όλες οι τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα της νέας καπιταλιστικής Ρωσίας συνειδητοποίησαν ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμία ισότητα στο ιμπεριαλιστικό στάδιο. Είναι αλήθεια ότι στις διάφορες χώρες κυριαρχούν καπιταλιστικές τάξεις που έχουν ταξικό συμφέρον προσανατολισμένο στην ίδια κατεύθυνση όσον αφορά τις σχέσεις εκμετάλλευσης στο εσωτερικό. Αυτό το αντιστρατεύονται ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός και ο νόμος της άνισης ανάπτυξης στον καπιταλισμό. Οι ρωσικές τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα συνειδητοποίησαν ότι οι ιμπεριαλιστικές ηγετικές δυνάμεις ήθελαν να αποδώσουν στη Ρωσία το καθεστώς ενός υποτελούς κράτους, προμηθευτή πρώτων υλών. Ένα τμήμα της νέας αστικής τάξης, που ενεργούσε κομπραδόρικα, ήταν έτοιμο να δεχτεί αυτό τον ρόλο – μια καλή ζωή στις πλάτες των εργατών ήταν ακόμα εφικτή. Ο Γέλτσιν υποστήριξε αυτήν την πλευρά. Μια άλλη πλευρά δεν ήθελε να συμβιβαστεί με την κατάσταση αυτή, κι ο Πούτιν τάχθηκε υπέρ εκείνης της

πλευράς. Για να μπορέσει να αντιταχθεί σε μια προοπτική υποταγής στον ιμπεριαλισμό, ήταν απαραίτητη μια στρατηγική ενσωμάτωσης απέναντι στους εργάτες. Αυτό οδήγησε στο γεγονός ότι ο νοητός συλλογικός καπιταλιστής δεν μπορούσε να αποφύγει να κάνει θετικές αναφορές στη Σοβιετική Ένωση και την ιστορία της. Ταυτόχρονα, οι αναφορές αυτές ξεπερνούν τα όρια που είναι ανεκτά από ορισμένες φατρίες των κυρίαρχων σήμερα τμημάτων του κεφαλαίου τα οποία υποστηρίζουν τον Πούτιν. Αυτό είναι πιθανώς το υπόβαθρο της αντιφατικής και ενίοτε παράλογης προσέγγισης από τον Πούτιν της σοβιετικής ιστορίας, που αντικατοπτρίζεται στη μακροσκελή ομιλία του πριν από την έναρξη του πολέμου. Ο Vyacheslav Tetekin, μέλος της Κ.Ε. του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ρωσικής Ομοσπονδίας (CPRF), τονίζει σε άρθρο του ότι η Ρωσία και η Ουκρανία δεν διαφέρουν τόσο πολύ από άποψη ταξικού χαρακτήρα. Και στις δύο χώρες κυριαρχεί μια ολιγαρχική- γραφειοκρατική εξουσία. Όμως η ρωσική εξουσία, σε αντίθεση με την Ουκρανία, δεν καταφεύγει σε φασίστες και δεν τάσσεται υπό τον έλεγχο των ΗΠΑ.

Δεδομένου ότι εκτιμούμε, ορθά, ότι η απειλή του πολέμου και η επιθετικότητα ξεκινούν από το στρατόπεδο του NATO, οι ανωτέρω διαπιστώσεις έχουν ιδιαίτερη σημασία. Εξ ίσου σημαντική είναι η επίγνωση που έχουμε ότι τέτοιες καταστάσεις μπορούν να εξωθήσουν καπιταλιστικά κράτη να υιοθετήσουν αντιιμπεριαλιστική εξωτερική πολιτική χωρίς να είναι στο σύνολό τους αντιιμπεριαλιστικά.

Στα χρόνια μετά την αντεπανάσταση εξελίχθηκαν στην Ουκρανία παρόμοιες διαδικασίες όπως και στη Ρωσία. Είναι πιο δύσκολο να δούμε σε ποιο βαθμό η ουκρανική καπιταλιστική τάξη καθώς και οι φατρίες εκπροσωπούσαν τα εθνικά συμφέροντα ή υποτάσσονταν στα ξένα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Οι κυρίαρχες δυνάμεις στην Ουκρανία, μετά τη συντριβή του σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση, έθεσαν πολύ γρήγορα ως στόχο την εδαφική διάσπαση της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Αυτή περιελάμβανε την απόσχιση της Ουκρανίας από την ΚΑΚ (Κοινότητα Ανεξάρτητων Κρατών), η οποία απόσχιση ξεκίνησε το αργότερο το 2008. Ωστόσο, μέχρι το 2014, παρέμεινε σε ισχύ ένα σύστημα συνεργασίας και συνεννόησης με τη Ρωσική Ομοσπονδία. Οι δυνάμεις που επεδίωκαν την ένταξη στην ΕΕ και το NATO μπόρεσαν να ενισχύσουν τη θέση τους κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, αλλά δεν μπόρεσαν να επικρατήσουν. Είχαν προηγηθεί τα δύο πρώτα κύματα της διεύρυνσης του NATO προς τα ανατολικά, τα οποία συμπεριέλαβαν την Πολωνία, την Τσεχική Δημοκρατία και την Ουγγαρία το 1999 και τη Βουλγαρία, την Εσθονία, τη Λετονία, τη Λιθουανία, τη Ρουμανία, τη Σλοβακία και τη Σλοβενία το 2004. Παρεμπιπτόντως, το 1999 ήταν επίσης η χρονιά της επίθεσης στη Γιουγκοσλαβία, την οποία κανείς σήμερα δεν θέλει να θυμάται, όπως και τον πόλεμο στο Ντονμπάς. Η διεύρυνση του NATO προς ανατολές συνεχίστηκε το 2009 με την ένταξη της Αλβανίας και της Κροατίας.

Εκείνη την εποχή, οι προσπάθειες αποδέσμευσης της Ουκρανίας από τη στενή συνεργασία με τη Ρωσία εκφράζονταν κυρίως μέσω των διαπραγματεύσεων για τη Συμφωνία Σύνδεσης με την ΕΕ. Αυτές οι διαπραγματεύσεις χρησιμοποιήθηκαν σε μεγάλο βαθμό για να ασκηθεί η δυτική επιρροή στην Ουκρανία, και η αγαπημένη, εκθαμβωτική φιγούρα για τη Δύση υπήρξε η Γιούλια Τιμοσένκο, η οποία προανήγγειλε δημοψήφισμα για τη μελλοντική ένταξη της Ουκρανίας στο NATO ήδη από τον Αύγουστο του 2014 κατά τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας.

Πριν από αυτό, η Συμφωνία Σύνδεσης με την ΕΕ είχε αποτύχει. Προφανώς, η ΕΕ το παράκανε με τον εκβιασμό που άσκησε προς τον εκλεγμένο πρόεδρο Γιανουκόβιτς, Ρωσία ή ΕΕ, ο οποίος αρνήθηκε να υπογράψει τη συμφωνία στα τέλη Νοεμβρίου 2013. Με τη σειρά τους, οι ΗΠΑ και η ΕΕ, ιδίως η Γερμανία και η Γαλλία, δεν

θέλησαν να ανεχτούν αυτήν την εξέλιξη. Σκηνοθετήθηκε το Ευρω – Μαϊντάν. Είναι αξιοσημείωτο ότι ούτε οι κινητήριες δυνάμεις στην Ουκρανία ούτε οι δυνάμεις ελέγχου των ιμπεριαλιστών είχαν κανένα πρόβλημα να αναθέσουν ηγετικό ρόλο σε φασιστικές δυνάμεις. Αυτό αφορά τον τότε σοσιαλδημοκράτη υπουργό Εξωτερικών και νυν πρόεδρο της Γερμανίας Φρανκ-Βάλτερ Σταϊνμάγερ προσωπικά. Υπήρχαν και διαφωνίες μεταξύ των ιμπεριαλιστών, ειδικότερα ο άνθρωπος του χριστιανοδημοκρατικού κόμματος CDU στην Ουκρανία, ο Βιτάλι Κλίτσκο, συχνά πόζαρε με φασίστες και σήμερα πλασάρεται ως ήρωας. Η Βικτόρια Νούλαντ, αρμόδια υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ και γνωστή για την φράση της “Fuck the EU”, υποστήριξε τον Γιάτσενιουκ. Πρόκειται για την ίδια Βικτόρια Νούλαντ που σήμερα, ως υπουργός Εξωτερικών στην κυβέρνηση Μπάιντεν, υποχρεώθηκε να επιβεβαιώσει την ύπαρξη εργαστηρίων βιολογικών όπλων στην Ουκρανία.

Μπορούμε να πούμε ότι με το πραξικόπημα του Μαϊντάν, η νίκη της ενταξιακής πορείας προς την ΕΕ και το NATO επιβλήθηκε βίαια με τη συνεργασία και την καθοδήγηση των ιμπεριαλιστών και με τη συμμετοχή των φασιστών. Αυτή η βίαιη επιβολή παγιώθηκε στη συνέχεια με μια ευρύτατα αντιρωσική πολιτική, η οποία επί πλέον δεν αποκατέστησε απλώς τις φασιστικές παραδόσεις τύπου Μπαντέρα στην Ουκρανία, αλλά και τις συμπεριέλαβε ως μέρος του κρατικού αφηγήματος. Ας θυμόμαστε ότι δεν έγινε μόνο ονοματοδοσία δρόμων προς τιμήν του Μπαντέρα στην Ουκρανία, αλλά ότι και ο πρέσβης της Ουκρανίας στη χώρα μας, τη Γερμανία, τοποθετείται συνειδητά και δημόσια υπέρ των παραδόσεων αυτών.

Στη συνέχεια, το 2015, τέθηκε εκτός νόμου το Κομμουνιστικό Κόμμα, το οποίο είχε λάβει το 38% των ψήφων στις προεδρικές εκλογές του 1999 και το 13,2% στις βουλευτικές εκλογές του 2012.

Προφανώς, αυτή η πορεία έχει δυστυχώς σημειώσει επιτυχία και στις συνειδήσεις των μαζών στην Ουκρανία. Στις 7 Φεβρουαρίου 2019, το κοινοβούλιο της Ουκρανίας, με πλειοψηφία τριακοσίων τριάντα τεσσάρων από τους τετρακόσιους πενήντα βουλευτές, κατοχύρωσε στο σύνταγμα έναν «στρατηγικό προσανατολισμό της Ουκρανίας προς την πλήρη της ένταξη στην ΕΕ και το NATO».

Μετά το πραξικόπημα του Μαϊντάν οι κυβερνώντες στην Ουκρανία ακολούθησαν εθνικιστική κατεύθυνση. Στο πλαίσιο αυτό άσκησαν καταστολή σε βάρος των ρωσικής καταγωγής τμημάτων του πληθυσμού και απαγόρευσαν την ρωσική γλώσσα. Αυτό υπήρξε το ιστορικό που οδήγησε στις εξελίξεις στην Κριμαία και στην ίδρυση των δύο Λαϊκών Δημοκρατιών.

Στην Κριμαία, ο λαός ψήφισε με μεγάλη πλειοψηφία υπέρ της προσάρτησης της στη Ρωσική Ομοσπονδία. Στις δύο περιφέρειες του Λουγκάνσκ και του Ντονέτσκ, οι πολίτες ψήφισαν υπέρ της κρατικής ανεξαρτησίας των δύο Λαϊκών Δημοκρατιών. Ευθύς εξ αρχής, οι Λαϊκές Δημοκρατίες δέχθηκαν στρατιωτικές επιθέσεις από την Ουκρανία. Χρησιμοποιήθηκαν για το σκοπό αυτόν κυρίως υπερεθνικιστικές και φασιστικές στρατιωτικές μονάδες. Ωστόσο, το 2015 η Ουκρανία αναγκάστηκε να συνάψει τη συμφωνία Μινσκ ΙΙ. Η συμφωνία αναγνωρίστηκε από το διεθνές δίκαιο και ήταν δεσμευτική. Η Ουκρανία ανέλαβε την υποχρέωση να κάνει διαπραγματεύσεις με τις δύο Λαϊκές Δημοκρατίες προκειμένου να κατοχυρωθούν στο ουκρανικό σύνταγμα τα αιτήματά τους για εκτεταμένη αυτονομία που θα έφτανε έως και σε μια δική τους εξωτερική και αμυντική πολιτική. Εγγυήτριες δυνάμεις αυτής της συμφωνίας ανέλαβαν η Ρωσία, η Γερμανία και η Γαλλία. Η Ουκρανία μποϊκοτάρισε αυτές τις διαπραγματεύσεις για επτά χρόνια, προφανώς με τη συναίνεση των δύο εγγυητριών δυνάμεων, της Γερμανίας και της Γαλλίας, οι οποίες βεβαίως έδρασαν σε συντονισμό με τις ΗΠΑ, το NATO και την ΕΕ. Ποτέ δεν επιτεύχθηκε κατάπαυση του πυρός, παρά ο πόλεμος της Ουκρανίας εναντίον των Λαϊκών Δημοκρατιών, που είχε ήδη ξεκινήσει το 2014, συνεχίστηκε φτάνοντας

τους 14.000 νεκρούς μέχρι τις αρχές του 2022. Το αίτημα για την αναβίωση της συμφωνίας Μινσκ ΙΙ είναι αδιανόητο σήμερα, εφόσον εδώ και επτά χρόνια η Ουκρανία διεξάγει πόλεμο. Είναι αδιανόητο, επειδή η ενδεχόμενη ανάκληση της αναγνώρισης των Λαϊκών Δημοκρατιών θα σήμαινε πιθανότατα αιματοκύλισμα, και επειδή μια σύγκλιση απόψεων των εγγυητριών δυνάμεων Γερμανίας, Γαλλίας και Ρωσίας θα ήταν ανέφικτη.

Πριν έρθω στο ζήτημα του χαρακτηρισμού του σημερινού πολέμου, μετά από αυτές τις παρατηρήσεις ιστορικού χαρακτήρα, θα αναφερθώ στο μείζον πρόβλημα ότι στις συζητήσεις για τον πόλεμο, βαθιά μέσα στο κίνημα ειρήνης, στο αριστερό και το δημοκρατικό κίνημα, επικρατεί το πρόβλημα ότι αυτή η προϊστορία παραβλέπεται, δεν αναγνωρίζεται ή ακόμη και απορρίπτεται. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τον πόλεμο που διεξήγαγε η Ουκρανία εναντίον των Λαϊκών Δημοκρατιών. Η οκταετής ιστορία του, τα θύματα και οι καταστροφές ρίχνονται στη λήθη.

Αν χαρακτηρίσουμε τον σημερινό πόλεμο, πρόκειται για επιθετικό πόλεμο, που ξεκίνησε με τη ρωσική επίθεση. Εδώ, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ αφενός της επίθεσης στα εδάφη των Λαϊκών Δημοκρατιών που τελούσαν υπό κατοχή από την Ουκρανία, δηλαδή τα εδάφη από τη λεγόμενη γραμμή επαφής μέχρι τα σύνορα των δύο περιφερειών Λουγκάνσκ και Ντονέτσκ, και αφετέρου της επίθεσης στο υπόλοιπο έδαφος της Ουκρανίας.

Πολλά στοιχεία συνηγορούν στο ότι οι δύο Λαϊκές Δημοκρατίες έγιναν υποκείμενα του διεθνούς δικαίου το αργότερο με την αναγνώριση της συμφωνίας Μινσκ ΙΙ από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Το μποϊκοτάζ της συμφωνίας Μινσκ ΙΙ από την Ουκρανία και ο πόλεμος που αυτή εξαπέλυσε εναντίον των Λαϊκών Δημοκρατιών νομιμοποιούν την αναγνώριση των Λαϊκών Δημοκρατιών από τη Ρωσική Ομοσπονδία.

Για μένα, τα πάντα συνηγορούν υπέρ του ότι η αναγνώριση των Λαϊκών Δημοκρατιών είναι νόμιμη βάσει του διεθνούς δικαίου μετά το μποϊκοτάζ της συμφωνίας και τον πόλεμο. Αυτό ισχύει και για τις συμφωνίες αμοιβαίας βοήθειας και τελικά για τη στρατιωτική υποστήριξη των Λαϊκών Δημοκρατιών κατά του ουκρανικού στρατού. Για τον πληθυσμό του Ντονμπάς, αυτή η πτυχή της επίθεσης της Ρωσίας αντιπροσωπεύει την ελπίδα να τερματιστεί ο οκταετής πόλεμος.

Η επίθεση στην υπόλοιπη Ουκρανία είναι κατ' αρχάς ένας επιθετικός πόλεμος. Τέτοιοι πόλεμοι έρχονται σε αντίθεση με το διεθνές δίκαιο, τον Καταστατικό Χάρτη του ΟΗΕ. Ωστόσο, η αποτροπή μιας άμεσα επικείμενης επίθεσης θα ήταν νόμιμη.

Πολλά είχαν επιχειρηθεί που μπορούσαν να εξωθήσουν τη Ρωσική Ομοσπονδία να επιτεθεί. Αναφέρομαι στον Jacques Baud, πρώην αξιωματικό του στρατού και των μυστικών υπηρεσιών της Ελβετίας καθώς και πρώην συνεργάτη στον ΟΗΕ. Ο Baud επισημαίνει ότι ο Ουκρανός πρόεδρος Ζελένσκι είχε υπογράψει διάταγμα για την ανακατάληψη της Κριμαίας ήδη από τον Μάρτιο του 2021 και ότι τον Φεβρουάριο του 2022 οι προκλήσεις του ουκρανικού στρατού στο Ντονμπάς αυξάνονταν ευρύτατα.

Θεωρώ πιθανό ότι αυτές οι ενέργειες αποσκοπούσαν να προκαλέσουν τη ρωσική κυβέρνηση να χρησιμοποιήσει τον στρατό, δηλαδή να παρασυρθεί σε παγίδα. Θεωρώ επίσης πιθανό ότι πράγματι είχε σχεδιαστεί μια μεγάλης κλίμακας επίθεση της Ουκρανίας εναντίον των Λαϊκών Δημοκρατιών. Θεωρώ πιθανό ότι με τον εξοπλισμό της Ουκρανίας προωθούνταν κατά τρόπο ανομολόγητο η ένταξη της στο ΝΑΤΟ. Αν κοιτάξει κανείς το χάρτη και διατρέξει πάλι τα κύματα της επέκτασης του ΝΑΤΟ προς τα ανατολικά, θα διαπιστώσει ότι με την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ ολοκληρώνεται η επέκταση του απέναντι στη Ρωσία.

Από το 2007, ο πρόεδρος Πούτιν επεσήμαινε επανειλημμένα αυτό το γεγονός. Πρόσφατα είχαν υποβληθεί προτάσεις στο NATO και την ΕΕ για να συναφθεί μια συμβατική συμφωνία στα τέλη του περασμένου έτους, προκειμένου να αποτραπεί η ένταξη της Ουκρανίας στο NATO. Οι προτάσεις αυτές αγνοήθηκαν από το NATO, την ΕΕ, τις ΗΠΑ, τη Γερμανία, τη Γαλλία και τη Βρετανία.

Πολλοί λένε ότι όλα αυτά δεν δικαιολογούν έναν επιθετικό πόλεμο. Και εφόσον ο χαρακτήρας του είναι αποκλειστικά επιθετικός, αυτό είναι σωστό. Όμως, για αυτό ακριβώς το ζήτημα καλούμαστε εμείς να διαμορφώσουμε άποψη

Συμφωνούμε ότι η επίθεση της Ρωσικής Ομοσπονδίας αποτελεί ένα ακόμη βήμα προς την υπονόμευση, μιλήσαμε για κανιβαλισμό, του διεθνούς δικαίου. Αυτή η υπονόμευση επιχειρείται από τις χώρες του NATO σε διαφορετικές συναρτήσεις από το 1990. Λέξεις- κλειδιά εδώ είναι Γιουγκοσλαβία, Συρία, Ιράκ, Λιβύη. Εδώ εντάσσεται επίσης η απάνθρωπη πολιτική κυρώσεων κατά της Κούβας, της Βενεζουέλας, του Ιράν και άλλων, η οποία είναι αντίθετη με το διεθνές δίκαιο. Εδώ εντάσσεται και η στάθμευση στρατευμάτων του NATO στα ρωσικά σύνορα, κατά παράβαση συμφωνιών.

Ως εκ τούτου, στη δεύτερη δήλωση της Γραμματείας μας, αναφερθήκαμε στη διατύπωση του Υπουργείου Εξωτερικών της Δημοκρατίας της Κούβας, η οποία κρίνει και κατ' επέκταση καταδικάζει τον πόλεμο ως "χρήση βίας και μη τήρηση των θεμελιωδών αρχών του δικαίου και των διεθνών κανόνων", αλλά ταυτόχρονα επισημαίνει ότι αυτός ο τρομερός πόλεμος έχει προϊστορία.

Υποστηρίζεται συχνά ότι εμείς εκτιμούσαμε πάντα ότι οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι ήταν αντίθετοι προς το διεθνές δίκαιο. Αυτό είναι αλήθεια και ήταν σωστό, διότι σε καμία από εκείνες τις περιπτώσεις δεν χρειάστηκε να σκεφτούμε μήπως οι πόλεμοι ξεσπούσαν επειδή επαπειλείτο επίθεση από την αντίπαλη πλευρά. Ποτέ δεν χρειάστηκε να εξετάσουμε μια κατάσταση παρόμοια με εκείνη που υφίσταντο οι άνθρωποι στο Ντονμπάς.

Η Ursula Vogt επεσήμανε στην Κεντρική Επιτροπή της Περιφέρειας της Βόρειας Βαυαρίας το εξής:

«Ο Ουκρανός πρέσβης στη Γερμανία, Andriy Melnyk, χειροκροτείται όρθιος στην Ομοσπονδιακή Βουλή. Αυτός ακριβώς ο Andriy Melnyk, που είναι προκλητικός και εριστικός σε τηλεοπτικές συζητήσεις, κατέθεσε λουλούδια στον τάφο του Ουκρανού αντισημίτη και συνεργάτη των Ναζί Stepan Bandera κατά την επίσκεψή του στο Μόναχο στις 27 Απριλίου 2015».

Μελετήσαμε στο κόμμα μας το θέμα της σύνθεσης της κοινωνίας. Μελετήσαμε το θέμα της χειραγώγησης και των σύγχρονων τεχνικών επηρεασμού των μαζών. Θα πρέπει να είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε ότι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για εμάς αυτή τη στιγμή είναι ο προσανατολισμός αυτού του γερμανικού λαού προς την επόμενη επέλαση στις ανατολικές περιοχές (Ostland). Ύψιστο καθήκον του κόμματός μας είναι να διατηρήσει την ψυχραιμία του. Για να είμαστε σαφείς, με "τρόμο", "αγανάκτηση" και "φόβο" δεν πρόκειται να προχωρήσουμε.

Το φάσμα των απόψεων στο κόμμα μας είναι ευρύ. Υπάρχουν μερικοί, και είναι λίγοι, που αποχώρησαν ήδη επειδή δεν είδαν μεταξύ των δηλώσεων της ηγεσίας του κόμματος μια σαφή και έντονη καταδίκη σε βάρος του "επιτιθέμενου Πούτιν καθώς και της Ρωσίας". Υπάρχουν ακυρώσεις της εφημερίδας Unsere Zeit (UZ). Σε ομιλίες και φυλλάδια γίνεται λόγος για "αδικαιολόγητη" επίθεση της Ρωσίας. Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν σύντροφοι που βλέπουν την εισβολή του ρωσικού στρατού στην Ουκρανία ως πράξη προωθητικής άμυνας. Υπάρχουν προβληματισμοί μήπως η Ρωσία έπεσε στην παγίδα των δυτικών γερακιών. Διατυπώθηκε μια προειδοποίηση για μια επόμενη παγίδα, όπως το Αφγανιστάν. – Η Γραμματεία της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος έκανε το μόνο σωστό γι' αυτές τις εξελίξεις,

που μας αιφνιδίασαν όλους, που μας χτύπησαν όλους κατακέφαλα: παρουσίασε το ιστορικό αυτού του πολέμου, αναγνώρισε το NATO ως τον πραγματικό πρωταρχικό επιτιθέμενο, απαίτησε την επιστροφή στη διπλωματία, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και με αυτόν τον τρόπο ζήτησε την παύση των πολεμικών ενεργειών. Το κόμμα δήλωσε επίσης ότι έχουμε υποστεί μια τρομερή ήττα. Δεν μπορέσαμε να σταματήσουμε την πολεμοκαπηλεία των κυβερνώντων μας. Εδώ βρήκε συγκεκριμένη και πικρή εφαρμογή η διαπίστωση ότι: “Ο κύριος εχθρός βρίσκεται στην ίδια μας τη χώρα”.

Διατυπώθηκε μια απαίτηση από το κόμμα να αποσύρουμε τις διακηρύξεις μας – δεν την ακολουθήσαμε – φυσικά το εκτελεστικό όργανο του κόμματος πρέπει να ασχοληθεί με το θέμα. Το συνέδριο του κόμματος πρέπει επίσης να ασχοληθεί με το θέμα, εκείνοι που δεν οφείλουν να ασχοληθούν με αυτό είναι οι παραταξιακές δομές, όπως το λεγόμενο “Δίκτυο Κομμουνιστικής Πολιτικής”.

Το να ασχοληθεί με αυτά τα ζητήματα η Κεντρική Επιτροπή του κόμματος και το συνέδριο του κόμματος είναι ο σωστός τρόπος, διότι βεβαίως πρέπει να αναλάβουμε τις ευθύνες μας απέναντι στο κόμμα. Άλλωστε, δεν είναι σωστό να μιλάει το κόμμα δημόσια με πολλές φωνές. Δεν είναι ο σωστός τρόπος για τις κομματικές οργανώσεις σε όλα τα επίπεδα να εκφράζουν δημόσια διαφορετικές θέσεις για διεθνή ζητήματα. Αυτό μας διαλύει μακροπρόθεσμα.

Το ερώτημα που έθεσε ο Lothar στη γραπτή συμβολή του σχετικά με το αν έπρεπε να τοποθετηθούμε τόσο γρήγορα είναι δικαιολογημένο. Αλλά εδώ θα πρέπει να υπενθυμίσουμε και πάλι ότι δεν είχαμε άλλη επιλογή από το να πάρουμε γρήγορα θέση, επειδή, συμπτωματικά, οι σύντροφοι από το Μόναχο, μαζί με την Γερμανική Σοσιαλιστική Εργατική Νεολαία (SDAJ), είχαν οργανώσει μια δημόσια βιντεοσκοπημένη συζήτηση για την κατάσταση στην Ουκρανία, η οποία πραγματοποιήθηκε αμέσως μετά τη ρωσική επίθεση. Έπρεπε να τοποθετηθούμε, υπήρξε μεγάλη δημοσιότητα, έλαβαν μέρος περισσότεροι από τετρακόσιοι συμμετέχοντες – η ανταπόκριση ήταν πολύ θετική και είχα εκπροσωπήσει εκεί λίγο πολύ τη γραμμή, που ήταν και η γραμμή της πρώτης δήλωσης της Γραμματείας.

Αγαπητές συντρόφισσες, αγαπητοί σύντροφοι,

Ανεξάρτητα από το πώς τοποθετείται κανείς σε αυτόν τον πόλεμο, είτε καταδικάζει τη ρωσική επίθεση είτε όχι, δεν μπορεί να αποφύγει να αναρωτηθεί σχετικά με τους στόχους αυτής της επίθεσης, όπως τους διατύπωσε η Ρωσία:

Μεταξύ αυτών των στόχων προβλέπεται η ουδετερότητα της Ουκρανίας, η αποστρατιωτικοποίησή της και η αποκήρυξη των πυρηνικών όπλων ή η αποτροπή της τοποθέτησής τους στο έδαφος της Ουκρανίας. Προβλέπεται επιπλέον η αναγνώριση των δύο Λαϊκών Δημοκρατιών, καθώς και η ένταξη της Κριμαίας στη Ρωσία και, τέλος, η αποτροπή της επιρροής των φασιστικών δυνάμεων. Όλα αυτά τα σημεία θα πρέπει τελικά να αποτελέσουν, με οποιαδήποτε μορφή, μέρος ενός συστήματος που θα κατοχυρώνει τα νόμιμα συμφέροντα ασφαλείας της Ρωσίας, της Ουκρανίας και των δύο Λαϊκών Δημοκρατιών. Ένα τέτοιο σύστημα αποκλείει την προσχώρηση της Ουκρανίας στο NATO, όπως αποκλείει και την προσχώρησή της στην ΕΕ, διότι και η θεμελιώδης Συνθήκη της ΕΕ περιλαμβάνει τις στρατιωτικές συνιστώσες στο άρθρο 42, παράγραφος 7. Εμείς απαιτούμε ένα τέτοιο σύστημα. Και λέμε: Δεν πρόκειται να υπάρξει μόνιμη ειρηνική τάξη στην Ευρώπη χωρίς τη Ρωσία, και για μια μόνιμη ειρηνική τάξη τίθεται το ζήτημα της ανάσχεσης του NATO.

Αγαπητές συντρόφισσες, αγαπητοί σύντροφοι,

Η επάκταση του NATO προς ανατολάς, ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία και η περικύκλωση της Ρωσίας στρέφονται κυρίως κατά της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Είναι γνωστό ότι οι ΗΠΑ απαίτησαν από τις ευρωπαϊκές χώρες του NATO να

επανεξοπλιστούν, προκειμένου να διευκολυνθούν οι ΗΠΑ να επικεντρωθούν περισσότερο στην Κίνα.

Αυτό γίνεται αισθητό σε αυτόν τον πόλεμο. Γίνονται προσπάθειες να διαταραχθούν οι στενοί δεσμοί μεταξύ Ρωσίας και Κίνας. Η προπαγάνδα κατά της Κίνας συνεχίζεται. Οι ιμπεριαλιστικές ηγεσίες γνωρίζουν πολύ καλά ότι η Κίνα είναι ο «συστημικός» εχθρός.

Για παράδειγμα, στην ειδησεογραφική ιστοσελίδα web.de διάβασα τον τίτλο «Η Κίνα εμμένει στο όπλο του κορωναϊού, στοχεύοντας ολόκληρο τον κόσμο». Στη συνέχεια, το σχετικό άρθρο είχε απλώς ως υπότιτλο: «Η Κίνα υπερασπίζεται τη μηδενική εξέλιξη του Covid, θέτοντας σε κίνδυνο την παγκόσμια οικονομία». Και οι δύο τίτλοι είναι επαίσχυντοι, αλλά ο πρώτος έχει και πολεμοκάπηλη απόχρωση.

Η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας έχει στο μεταξύ αποκτήσει μια δύναμη που της επιτρέπει να ασκεί εξωτερική πολιτική σε παγκόσμια κλίμακα, γεγονός που αντανακλά το ενδιαφέρον της για την ειρήνευση και τη διατήρηση της ειρήνης. Από τις δυνάμεις που μπορούν να ασκήσουν βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας είναι η μόνη που θα μπορούσε να αναλάβει διαμεσολαβητικό ρόλο στον πόλεμο στην Ουκρανία, επειδή δεν αποτελεί εμπόλεμη πλευρά.

Αγαπητές συντρόφισσες, αγαπητοί σύντροφοι,

Ποιες γεωπολιτικές συνέπειες μπορούν να προβλεφθούν σήμερα;

Πρώτον, αποδείχτηκε με δραματικό τρόπο ότι η διεύρυνση του NATO προς ανατολάς προκαλεί πόλεμο. Αυτό συγκαλύπτεται, επειδή η μαζική προπαγάνδα λειτουργεί, και οι δυνάμεις υπέρ της ειρήνης ανατρέπονται - το βιώνουμε αυτό κυρίως στο Κόμμα της αριστεράς die Linke. Δεύτερον, υπάρχει ο κίνδυνος ο πόλεμος να επεκταθεί σαν πυρκαγιά ενώ ο κίνδυνος πυρηνικού πολέμου είναι τεράστιος. Αρκεί να δούμε τις μαζικές παραδόσεις όπλων του NATO στην Ουκρανία, οι οποίες θα μπορούσαν να αποτελέσουν στόχο επίθεσης ανά πάσα στιγμή. Η ζώνη απαγόρευσης πτήσεων που ζητούν ορισμένες επιθετικές φωνές στο NATO θα αποτελούσε μια δραματική κλιμάκωση, θα σήμαινε ότι η μετάβαση σε άμεση σύγκρουση μεταξύ Ρωσίας και NATO θα ήταν πλέον αναπόφευκτη. Δυστυχώς, βλέπουμε παραλληλισμούς με τη Γιουγκοσλαβία και τη Λιβύη - καταστάσεις που δικαιολογούνται συχνά με την ανάγκη προστασίας των αμάχων, με υποτιθέμενες απαραίτητες σφαγές.

Τρίτον, η όλη εξέλιξη ωθεί τη Ρωσία πιο κοντά στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Η Ινδία φαίνεται να κινείται προς την κατεύθυνση μιας μεγαλύτερης ανεξαρτησίας.

Τέταρτον, ο πόλεμος συσπειρώνει το NATO. Αυτή είναι μια εξέλιξη που γρήγορα θα μπορούσε να αποδειχθεί απατηλή. Πέρα από τις επιπτώσεις στους πολίτες της Ρωσίας, η πολιτική κυρώσεων αποτελεί μέρος του ανταγωνισμού μεταξύ των ΗΠΑ, της ΕΕ και της Γερμανίας. Όχι άλλο φυσικό αέριο από τη Ρωσία, αλλά φυσικό αέριο από τις ΗΠΑ - ένα απλό παράδειγμα. Πολλά στοιχεία δείχνουν ότι οι οικονομίες της Γερμανίας και της ΕΕ θα πληγούν πολύ περισσότερο από τις επιπτώσεις της πολιτικής κυρώσεων απ' ό,τι η οικονομία των ΗΠΑ. Η άρχουσα τάξη στη Γερμανία πυροβολεί τα πόδια της ή ελπίζει πραγματικά την "καταστροφή της Ρωσίας", όπως επιμένει η Ανναλένα Μπάερμπος; Αυτή η στάση είναι σε κάθε περίπτωση εμπρηστική.

Παρακολούθησα τη συνεδρίαση της Ομοσπονδιακής Βουλής στις 27 Φεβρουαρίου και ένοιωσα σοκαρισμένος. Παίρνοντας λίγη απόσταση, μου φαίνεται ότι είχε τα χαρακτηριστικά μιας μεγάλης σκηνοθεσίας.

Γνωρίζουμε σήμερα ότι οι φιλοδοξίες των κρατών να γίνουν μεγάλη δύναμη, τα

εξοπλιστικά σχέδια, ο διακηρυγμένος ιδεολογικός αγώνας ενάντια σε όλους τους επικριτές του NATO και των εξοπλισμών υψηλού επιπέδου, η εξαγγελία για την παράδοση όπλων εν τέλει σε εμπόλεμες ζώνες, η απόφαση για χρήση οπλισμένων μη επανδρωμένων μαχητικών αεροσκαφών και ο εκσυγχρονισμός των βομβαρδιστικών για συμμετοχή σε χρήση πυρηνικών δεν ήταν αποφάσεις που ελήφθησαν μέσα σε τρεις ημέρες. Οι αποφάσεις αυτές πήραν ως αφορμή τη ρωσική επίθεση, η οποία δεν είναι καθόλου η αιτία αυτών των αποφάσεων, τα σχέδια είχαν εκπονηθεί εδώ και πολύ καιρό.

Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση του συνασπισμού «Φωτεινός σηματοδότης», που υποστηρίζεται από το χριστιανοδημοκρατικό κόμμα CDU, έχει προφανώς την εντολή να προωθήσει και να επιβάλει τη διεκδίκηση της Γερμανίας να γίνει μεγάλη δύναμη με ένα ποιοτικό άλμα. Από την άποψη αυτή, η συγκεκριμένη συνεδρίαση της Ομοσπονδιακής Βουλής αποτέλεσε σημείο καμπής.

Έχουμε να κάνουμε με το μεγαλύτερο πρόγραμμα επανεξοπλισμού στην ιστορία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας – ο επανεξοπλισμός θα νομιμοποιηθεί συνταγματικά. Θα έχουμε να κάνουμε με μια νέα αναδιάρθρωση του γερμανικού στρατού. Μετά από μια μακρά περίοδο, όπου οι αποστολές διαχειρίσιμων ταγμάτων στο εξωτερικό απέκτησαν εμπειρία σε κάθε μέρος του κόσμου, ο γερμανικός στρατός θα είναι επιπλέον σε θέση να διεξάγει μεγάλους πολέμους στην Ευρώπη.

Στον οικονομικό τομέα γίνεται αποδεκτή η βαθιά ύφεση και η εκτίναξη του πληθωρισμού, καθώς οι κυβερνώντες είναι σχεδόν βέβαιοι ότι οι μάζες είναι έτοιμες να “κάτσουν φρόνιμα λόγω Πούτιν”. Με άλλα λόγια, υποθέτουν ότι αυτή η πορεία θα πληρωθεί με κοινωνικές περικοπές και ότι παρ’ όλα αυτά οι μάζες θα παραμείνουν ενδοτικές και συνεπώς ήρεμες.

Αυτό θα εξασφαλιστεί με ιδεολογικά μέσα, αλλά και με καταστολή. Μπορεί κανείς να το δει από την καλή και από την ανάποδη, αλλά ο τρόπος, με τον οποίο αντιμετωπίστηκε το ειδησεογραφικό δίκτυο Russia Today (RT) καθώς και το Sputnik, αποτελεί ευρύτατη επίθεση στην ελευθερία του Τύπου. Στο εργατικό δίκαιο δημιουργούνται νέα προηγούμενα με επαγγελματικές απαγορεύσεις. Η ρωσοφοβία τροφοδοτείται και οι υπηρεσίες συνταγματικής προστασίας τίθενται σε λειτουργία.

Μια άθλια απόρροια αυτής της ρωσοφοβίας είναι η βεβήλωση του μνημείου στο Treptower Park – έχουμε ετοιμάσει ένα σχέδιο καταδίκης για τη σημερινή μας συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής.

Η συμπίεση των μαζών με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια μπορεί να γίνει εύθραυστη. Το αργότερο όταν όλοι λάβουμε τους λογαριασμούς θέρμανσης, τα πράγματα θα γίνουν δύσκολα για πολλούς. Η συνεχής ακρίβεια των τροφίμων θα καταπιεί την επιδότηση των 300 ευρώ, η οποία είναι μειωμένη καθώς υπόκειται σε φόρο. Και οι συνταξιούχοι, οι άνεργοι και όσοι παίρνουν το επίδομα ανεργίας ALG II θα λαμβάνουν από σήμερα ούτως ή άλλως πολύ λιγότερα χρήματα ή και καθόλου. Η ιδεολογική συνοχή, η προθυμία να «κάτσει ο κόσμος φρόνιμα λόγω των Ρώσων» είναι για τους κυβερνώντες ιδιαίτερα σημαντική. Και βεβαίως εξακολουθούν να έχουν τη δυνατότητα να μεταστρέφουν τις καταστάσεις προς τα δεξιά. Από τη δική μου άποψη, αυτό θα κριθεί κυρίως από το ερώτημα κατά πόσο οι κυβερνώντες θα καταφέρουν να συντηρήσουν το ψέμα τους ότι ο πόλεμος αυτός άρχισε στις 24 Φεβρουαρίου 2022. Αν ξεχαστεί ο γιουγκοσλαβικός πόλεμος, αν κανείς δεν μιλάει για την επέκταση του NATO προς ανατολάς, η οποία συνεχίζεται από το 1999, αν ο οκταετής πόλεμος της Ουκρανίας εναντίον του Ντονμπάς θεωρηθεί ότι δεν υπήρξε, τότε δημιουργείται σε ιδεολογικό επίπεδο η προϋπόθεση για τη συμπίεση των μαζών σε μια πορεία εναντίον της Ρωσίας και της Κίνας. Δημιουργείται η προϋπόθεση για να πληρώσουν οι μάζες αυτή την πορεία κατά το

δυνατόν οικειοθελώς.

Θεωρώ ότι τόσο η εν ψυχρώ απόπειρα να μας επιβληθεί απαγόρευση όσο και η τωρινή επίθεση κατά του φεστιβάλ τύπου της εφημερίδας *Unsere Zeit* (UZ) εντάσσονται σε αυτή τη στρατηγική.

Οι πιθανότητες να αποτρέψουμε αυτήν την εξέλιξη αυξάνονται, στο βαθμό που θα καταφέρουμε να συνδέσουμε την οργή για τις επιθέσεις στα κοινωνικά δικαιώματα, για τον πληθωρισμό, για την έκρηξη των τιμών της ενέργειας και των ενοικίων με τα σχέδια του γερμανικού ιμπεριαλισμού για εξοπλισμούς υψηλού επιπέδου και ηγεμονισμό.

Το μεγαλύτερο πρόβλημά μας εδώ είναι η τρέχουσα κατάσταση και η συζήτηση στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα.

Πρέπει να αποτιμήσουμε με νηφαλιότητα το γεγονός ότι τα μεγαλύτερα τμήματα του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος παρασύρονται εντελώς από την ανιστόρητη ανάλυση της σημερινής κατάστασης που τους παρουσιάζεται. Για αυτούς, υπάρχει μόνο ένας επιτιθέμενος, η Ρωσία και ο Πούτιν, το NATO παίζει ελάχιστα πλέον ρόλο και το πακέτο των εξοπλισμών υψηλού επιπέδου της γερμανικής κυβέρνησης δεν γίνεται απλώς αποδεκτό σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, αλλά εν μέρει θεωρείται αναγκαίο.

Βεβαίως, αυτό έχει να κάνει με το γεγονός ότι, για άλλη μια φορά, μια κυβέρνηση υπό σοσιαλδημοκρατική ηγεσία κάνει τη βρώμικη δουλειά, αλλά αυτό δεν αρκεί ως μοναδική εξήγηση.

Το βλέπω ως μέρος της ήττας μας. Είχαμε την ψευδαίσθηση ότι μια στάση υπέρ της ειρήνης πολιτικά θεμελιωμένη ήταν ευρύτερα εδραιωμένη, τουλάχιστον στο σώμα των λειτουργών του συνδικαλιστικού κινήματος.

Το κόμμα *die Linke* βρίσκεται σε αποσύνθεση. Περιμένω ότι το αποτέλεσμα αυτής της διάσπασης θα είναι κυρίως η ενσωμάτωση του κόμματος *die Linke* στη στρατηγική του γερμανικού ιμπεριαλισμού, ανεξάρτητα από το ποιες τάσεις θα προκύψουν. Το Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ αποσύρθηκε ήδη από την υποστήριξη εκδηλώσεων που ασκούν κριτική στο NATO, διότι το περιεχόμενο των εκδηλώσεων αυτών δεν αποτελεί πλέον το επίκεντρο και είναι ξεπερασμένο.

Στις παραδοσιακές δομές του κινήματος ειρήνης, υπάρχουν αρκετοί που αντιστέκονται στη συμπίεση με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια. Εδώ συγκαταλέγονται μεμονωμένες δομές για την ειρήνη εντός μεμονωμένων συνδικάτων. Πρέπει να τις υποστηρίξουμε, ειδικά τη στιγμή που οι κυβερνώντες προσπαθούν να εγκαταστήσουν ένα “εναλλακτικό” ειρηνευτικό κίνημα, του οποίου το κεντρικό περιεχόμενο είναι η “αλληλεγγύη με την Ουκρανία”, δηλαδή η αλληλεγγύη με ένα εθνικιστικό κράτος που διεξάγει έναν αιματηρό πόλεμο εναντίον του Ντονμπάς εδώ και οκτώ χρόνια. Ξαφνικά, ακούγονται τραγούδια ειρήνης, και στη συνέχεια ακολουθεί το “Δόξα στην Ουκρανία, δόξα στους ήρωες”, το παλιό αντικομμουνιστικό και φασιστικό σύνθημα, το οποίο συχνά φωνάζουν άνθρωποι που στην πραγματικότητα απλώς φοβούνται τον πόλεμο.

Για να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση είναι επιτακτικό να σηκώσουμε τα μανίκια, χρειάζεται σοβαρή δουλειά. Πρέπει να συζητάμε και να παίρνουμε αποφάσεις παντού, σε όλα τα επίπεδα, για το πού και πώς θα συνεισφέρουμε τις λίγες δυνάμεις μας πιο αποτελεσματικά. Αυτό ισχύει για τις δομές του κινήματος ειρήνης, ισχύει για τη συμμετοχή σε δημόσιες δράσεις, αλλά κυρίως ισχύει για τις δομές του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος.

Αγαπητές συντρόφισσες, αγαπητοί σύντροφοι,

Πιστεύω ότι μπορούμε να διατυπώσουμε με κάποια ακρίβεια τί θεωρούμε κοινό έδαφος και τι μας χωρίζει στον αγώνα για την ειρήνη.

Είμαστε αλληλέγγυοι με όλους τους ανθρώπους που πλήττονται από πολέμους, αυτό

αφορά τους ανθρώπους στην Ουκρανία, στις Λαϊκές Δημοκρατίες που πλήττονται άμεσα από τις μάχες, αυτό αφορά τους ανθρώπους στη Ρωσία. Αυτούς που υποφέρουν από τις κυρώσεις, τα εκατομμύρια των προσφύγων στο σύνολό τους και εκείνους που έρχονται στη χώρα μας. Ένα όριο που δεν μπορούμε να ξεπεράσουμε, ωστόσο, είναι το όριο της αλληλεγγύης με την Ουκρανία, δηλαδή με το κράτος, με την κυβέρνηση, που διεξάγει πόλεμο εδώ και οκτώ χρόνια.

Όσον αφορά τους πρόσφυγες, θέλουμε σε όλους όσους τράπηκαν σε φυγή λόγω πολέμου να προσφερθούν λογικές και καλές συνθήκες διαβίωσης. Δεν φταίνε οι πρόσφυγες από την Ουκρανία για το γεγονός ότι, λόγω της πολιτικής εργαλειοποίησης, υπάρχουν τώρα προφανώς διάφορες κατηγορίες προσφύγων. Εμείς οφείλουμε ήδη να επισημάνουμε την υποκρισία.

Δεν μπορούμε να συμεριστούμε το αίτημα για κατοχύρωση της εδαφικής κυριαρχίας της Ουκρανίας, που επιδιώκει έτσι να αντιστραφεί η πραγματικότητα για την Κριμαία και τις Λαϊκές Δημοκρατίες. Η υλοποίηση αυτού του αιτήματος θα οδηγούσε πιθανότατα σε αιματοκύλισμα σε βάρος των ανθρώπων που ζουν εκεί και θα εξυπηρετούσε την επιθετική στρατηγική του NATO από άποψη γεωπολιτική και στρατιωτικής στρατηγικής.

Για εμάς, η αλληλεγγύη με τους ανθρώπους στην Ουκρανία σημαίνει επίσης αλληλεγγύη με τους ανθρώπους που διώκονται εδώ και χρόνια επειδή υποστηρίζουν την ειρήνη με τη Ρωσία, σημαίνει αλληλεγγύη με το Κομμουνιστικό Κόμμα Ουκρανίας και την Κομσομόλ, τα μέλη και οι φίλοι των οποίων απειλούνται σήμερα με διώξεις, λιντσάρισμα και δολοφονίες. Ναι, είμαστε αλληλέγγυοι με όλα τα θύματα του πολέμου στην Ουκρανία, αλλά οι αντιφασίστες και όσοι εναντιώνονται στον πόλεμο στην Ουκρανία, οι οποίοι απειλούνται ιδιαίτερα από την κυβέρνηση Ζελένσκι, από τα κυβερνητικά όργανα και τις εθνικιστικές και φασιστικές συμμορίες, χρειάζονται την ιδιαίτερη αλληλεγγύη μας. Ζητούμε την απελευθέρωση των συντρόφων μας Mikhaïlo και Olexandr Kononovich! Ομοίως, η ιδιαίτερη αλληλεγγύη μας ανήκει στα λησμονημένα θύματα του πολέμου, τον οποίον διεξήγαγε η Ουκρανία εναντίον των δημοκρατιών του Ντονμπάς.

Οι προσανατολισμοί μας, τους οποίους υποστηρίζουμε στο κίνημα ειρήνης και τους οποίους μεταφέρουμε εκεί ως μέλη των συνδικάτων, είναι σαφείς:

Είμαστε ενάντια στο πρόγραμμα υψηλού εξοπλιστικού επιπέδου της ομοσπονδιακής κυβέρνησης, ενάντια στα ειδικά κονδύλια ύψους 100 δισεκατομμυρίων που πρόκειται να κατοχυρωθούν στο Σύνταγμα και ενάντια στην αύξηση του προϋπολογισμού για τους εξοπλισμούς στα 80 δισεκατομμύρια ευρώ, δηλαδή ενάντια στον στόχο του 2%.

Είμαστε ενάντια στον εξοπλισμό του γερμανικού στρατού με μη επανδρωμένα μαχητικά αεροσκάφη και με τα νέα βομβαρδιστικά F-35 για την αεροπορική βάση του Büchel, είμαστε ενάντια στην απόκτηση πυρηνικών όπλων, ενάντια στη επιδίωξη του γερμανικού ιμπεριαλισμού να αποκτήσει ατομική βόμβα.

Είμαστε εναντίον του NATO, του οποίου η επέκταση προς ανατολάς και η επιθετική πολιτική είναι η κεντρική αιτία του σημερινού πολέμου. Εξακολουθεί να ισχύει το σύνθημα “Έξω από το NATO – έξω το NATO από τη χώρα μας”.

Ο σημερινός πόλεμος έχει την προϋστορία του στον οκταετή πόλεμο που διεξήγαγε η Ουκρανία εναντίον των Δημοκρατιών του Ντονμπάς- τα αστικά ΜΜΕ δεν ενημέρωναν για τον πόλεμο αυτόν στο παρελθόν και σήμερα τον αποσιωπούν σκόπιμα.

Είμαστε ενάντια στην πολιτική των κυρώσεων, η οποία αντιστρατεύεται το διεθνές δίκαιο, είμαστε ενάντια στην πολιτική που ασκεί ο γερμανικός ιμπεριαλισμός επιδιώκοντας να γίνει μεγάλη δύναμη, αποσκοπώντας να καταστρέψει τη Ρωσία, και η οποία πολιτική ασκείται ανελέητα στις πλάτες των

λαών της Ρωσίας και της Γερμανίας.

Είμαστε κατά της προμήθειας όπλων στην Ουκρανία, διότι η προμήθεια όπλων και οι εξοπλισμοί υψηλού επιπέδου δεν δημιουργούν ειρήνη.

Δεν θέλουμε να πληρώσουμε για τα όπλα προς την Ουκρανία ή για οποιαδήποτε άλλη συμμετοχή της Γερμανίας στο NATO και σε αυτόν τον πόλεμο.

Είμαστε κατά της ρωσοφοβίας και της νέας καταστολής σε βάρος των δυνάμεων που τάσσονται με την ειρήνη. Εμμένουμε στη θέση μας: “Ειρήνη με τη Ρωσία και την Κίνα” – αυτό είναι προς όφελος των ανθρώπων στη χώρα μας και στην Ευρώπη, προς όφελος της ειρήνης στον κόσμο.

Και πάνω απ’ όλα: ο πόλεμος πρέπει να σταματήσει, τα όπλα πρέπει να σιωπήσουν, γι’ αυτό χρειαζόμαστε ένα σύστημα που να κατοχυρώνει τα νόμιμα συμφέροντα ασφαλείας της Ουκρανίας, της Ρωσίας και των Λαϊκών Δημοκρατιών. Ως δεύτερο βήμα, χρειαζόμαστε μια αναχαίτιση του NATO.

Θα είμαστε σε θέση να επιτύχουμε αυτούς τους στόχους από στρατηγική άποψη αποτελεσματικότερα, αν γίνει κατανοητό στους πολίτες ότι δεν είναι προς το συμφέρον τους να πληρώνουν για την επιθετικότητα του NATO, για την αύξηση των εξοπλισμών της Γερμανίας και για την παράταση του πολέμου μέσω των προμηθειών όπλων.

Θα πετύχουμε αυτόν τον στόχο από στρατηγική άποψη καλύτερα αν οι άνθρωποι κατανοήσουν ότι ο σημερινός πληθωρισμός, οι σημερινές τιμές της ενέργειας, οι σημερινές τιμές των τροφίμων είναι το αποτέλεσμα του συνδυασμού της σημερινής κατάστασης με τα έκτακτα κέρδη των επιχειρήσεων.

Μας λένε να κάτσουμε φρόνιμα λόγω Πούτιν και στην πραγματικότητα το διακύβευμα είναι η διεύρυνση του NATO προς τα ανατολικά, τα γερμανικά σχέδια για ηγεμονισμό και τα ταμεία των επιχειρήσεων.

Ένα σημαντικό εργαλείο για να μεταδώσουμε αυτό το μήνυμα είναι η εκστρατεία μας με σύνθημα “Πάγωμα των τιμών της ενέργειας τώρα” – που, σε αντίθεση με το παρηγορητικό αφήγημα της γερμανικής κυβέρνησης, δεν χαρίζεται ούτε στα συμφέροντα των επιχειρήσεων ούτε στα αυξανόμενα φορολογικά έσοδα. Προτείνουμε λοιπόν να παραταθεί η εκστρατεία αυτή μέχρι το Σαββατοκύριακο που έχει προγραμματιστεί για το φεστιβάλ Τύπου. Ωστόσο, πρέπει να επιστρέψουμε στις ομάδες και να αναπτύξουμε τους σχεδιασμούς της ενημερωτικής εκστρατείας. Το συμβούλιο της ενημερωτικής εκστρατείας θα σας παράσχει τις επόμενες ημέρες περισσότερες σχετικές συμβουλές και στήριξη.

Οι πασχαλινές πορείες του κινήματος για την ειρήνη απέχουν μια εβδομάδα και αποτελούν πρόκληση τόσο για το κίνημα ειρήνης όσο και για εμάς όσον αφορά το περιεχόμενο και την οργάνωση τους. Αποτελούν επίσης μια πρώτη τάξεως ευκαιρία για να ενισχυθεί ακόμα περισσότερο η διαμαρτυρία ενάντια στα σχέδια της γερμανικής κυβέρνησης για εξοπλισμούς υψηλού επιπέδου και για ηγεμονισμό. Δημοσιεύσαμε ένα ενημερωτικό δελτίο για την ειρήνη, με το οποίο μπορούμε να συμμετάσχουμε στις συζητήσεις και τις δράσεις.

Αγαπητές συντρόφισσες, αγαπητοί σύντροφοι,

Αναφερθήκαμε εν συντομία στην επίθεση που δέχτηκε το φεστιβάλ τύπου μας και θα συζητήσουμε το θέμα ξεχωριστά σε αυτή τη συνεδρίαση. Θέλουμε όμως να πούμε ένα πράγμα ξεκάθαρα. Με όλες μας τις δυνάμεις θα επιδιώξουμε και θα προωθήσουμε μια ευκαιρία να διοργανώσει το Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα, από κοινού με τους φίλους μας από τη Γερμανική Σοσιαλιστική Εργατική Νεολαία (SDAJ), με πολλούς συντρόφους από το εργατικό κίνημα και το κίνημα ειρήνης, να διοργανώσει ένα μεγάλο φεστιβάλ ειρήνης, ένα συμβούλιο για την ειρήνη στα τέλη Αυγούστου. Μια γιορτή ενάντια στην αποβλάκωση που καλλιεργούν το NATO και τα γερμανικά σχέδια για εξοπλισμούς και ηγεμονισμό. Μια μεγάλη εκδήλωση

υπέρ της ειρήνης με τη Ρωσία και την Κίνα. Αυτό χρειάζεται αυτή η χώρα. Καθώς επίσης: αυτή η χώρα χρειάζεται ένα ισχυρότερο Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα – σε πείσμα όλων.

1 Το σχέδιο Ροτκονα «Πέταλο αλόγου» ήταν μέρος μια γερμανικής εκστρατείας παραπληροφόρησης η οποία ξεκίνησε στις 9 Απριλίου 1999, όταν ο Γερμανός Υπουργός Άμυνας Rudolf Scharping, ισχυρίστηκε ότι οι Σέρβοι είχαν δήθεν αναπτύξει σχέδιο για την εθνοκάθαρση του Κοσσυφοπεδίου με την απομάκρυνση ή την εξόντωση του αλβανικού πληθυσμού. Η παραπληροφόρηση αναπαράχθηκε από τα μέσα ενημέρωσης, χωρίς ωστόσο να επαληθευτεί η ύπαρξη ενός τέτοιου σχεδίου. Μάλιστα ουδέποτε η Εισαγγελέας Κάρλα ντελ Πόντε αναφέρθηκε στο σχέδιο αυτό στην εισαγγελική της πρόταση κατά του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, βλ. Le Monde Diplomatique, 11 Απριλίου 2019, Το παραμύθι του σχεδίου του πετάλου, συντάκτες ο Serge Halimi και ο Pierre Rimbert (Σημ.τ.μετ.).

[Π. -Κοέμπελε-Πρ. -DKP-στη-συνεδρίαση-της-Κ.Ε. -9_10.4.2022](#)

Μετάφραση: Κατερίνα Σκλήρη, εθελοντικά για το Kommon.gr

Αναδημοσίευση από:

<https://kommon.gr/politiki/dialogos/item/5524-to-germaniko-kommounistiko-komma-gia-ton-polemo>

